

1

HET WAS ZATERDAGMORGEN, 3 november, en het eerste dat me opviel toen ik mijn kantoor in liep, was dat het lichtje van mijn antwoordapparaat knipperde. Omdat ik de avond daarvoor laat was vertrokken, betekende dat dat iemand mijn nummer nóg later had gebeld. Vreemd.

Mijn naam is Jack McGuane, en in die tijd was ik vierendertig. Melissa, mijn vrouw, was even oud. Ik neem aan dat je wel eens van me hebt gehoord of mij op het journaal hebt gezien, hoewel ik het door alles wat er in de wereld gebeurt best kan begrijpen als ik je in eerste instantie ben ontgaan. Nu er in de wereld zoveel gaande is, is ons verhaal binnen het grote geheel niet meer dan een druppel in een rivier.

Ik werkte als specialist op het gebied van de ontwikkeling van de toeristenindustrie voor het Metro Convention and Visitors Bureau van Denver: het bureau dat zich bezighield met het bieden op en het als gastheer optreden voor conventies, en het aanmoedigen van toerisme richting Denver. Elke stad heeft zo'n bureau. Ik werk hard, draai vaak overuren en ga zo nodig ook op de zaterdagen naar kantoor. Het is voor mij belangrijk dat ik hard werk, zelfs in een bureaucratische omgeving waarbinnen dat niet noodzakelijkerwijs wordt aangemoedigd of beloond. Je moet namelijk weten dat ik noch de slimste man ter wereld ben, noch de best opgeleide. Mijn achtergrond maakt me niet ge-

schikt voor deze baan. Maar mijn troef achter de hand is dat ik harder werk dan alle anderen om me heen, ook als ik dat niet hoeft te doen. Ik ben een nagel aan een doodskist in een kantoor vol bureaucraten, en daar ben ik trots op. Het is het enige dat ik heb.

Maar voordat ik iets ging doen drukte ik op de knop om mijn voicemail af te luisteren.

‘Jack, je spreekt met Julie Perala.’

Ik staarde naar de luidspreker. Haar stem klonk gespannen, behoedzaam, leek niet te horen bij de zelfvertrouwen uitstralende en meelevende Julie Perala van het adoptiebureau waar Melissa en ik uren hadden doorgebracht toen we bezig waren met het lange proces van het adopteren van Angelina, onze negen maanden oude dochter. In eerste instantie dacht ik dat we om de een of andere reden nog meer geld moesten betalen.

‘Jack, ik vind het erg vervelend je op een vrijdag op je werk te bellen. Ik hoop dat je dit hoort en me meteen terugbelt. Ik moet je direct spreken... zo mogelijk voor aanstaande zondag.’

Ze noemde de nummers van het bureau en van haar mobieltje, en die schreef ik op.

Toen: ‘Jack, het spijt me echt heel erg.’

Na een korte stilte, alsof ze eigenlijk nog iets wilde zeggen maar dat niet kon of erover twijfelde, verbrak ze de verbinding.

Ik leunde achterover in mijn stoel, luisterde nogmaals naar de boodschap en controleerde hoe laat die binnen was gekomen. Vrijdagavond, om kwart voor negen.

Ik probeerde eerst het nummer van het bureau, en het verbaasde me niet dat ik meteen met de voicemail werd verbonden. Toen belde ik haar mobieltje.

‘Ja?’

‘Julie, je spreekt met Jack McGuane.’

‘O.’

‘Je vroeg me je direct te bellen, en ik ben geschrokken van je boodschap. Wat is er aan de hand?’

‘Weet je dat niet?’

‘Hoe zou ik dat kunnen weten? Waarover gaat het?’

In haar stem hoorde ik woede en paniek.

‘Heeft Martin Dearborn je niet gebeld? Hij is toch jouw advocaat? Onze advocaten werden geacht hem te bellen. O, mijn hemel.’

Mijn hart ging sneller slaan en de hoorn voelde glibberig aan in mijn hand. ‘Julie, ik weet niets. Dearborn heeft niet gebeld. Zeg me alsjeblieft waarover dit gaat.’

‘Ik vind het afschuwelijk dat ik degene moet zijn die het je vertelt.’

‘Wat moet je me vertellen?’

Een heel korte stilte. ‘De biologische vader wil Angelina terug hebben.’

Ik vroeg haar die mededeling te herhalen, voor het geval ik haar verkeerd had verstaan. Dat deed ze.

‘En wat dan nog?’ vroeg ik. ‘Wij hebben haar geadopteerd. Ze is nu onze dochter. Wie kan het nou iets schelen wat hij wil?’

‘Je begrijpt het niet. Het is ingewikkeld.’

Ik stelde me Melissa en Angelina voor, die thuis een luie zaterdagochtend doorbrachten. ‘Natuurlijk zullen we hier een oplossing voor bedenken,’ zei ik. ‘Het moet allemaal op een groot misverstand berusten. Alles zal op zijn pootjes terecht komen.’ Ondanks die woorden had ik een vieze smaak in mijn mond.

‘De biologische vader heeft nooit schriftelijk afgezien van het voogdijschap,’ zei Julie. ‘De moeder heeft dat wel gedaan, maar de vader niet. Het is een afschuwelijke situatie. Je advocaat had je dat alles moeten uitleggen. Ik wil de juridische aspecten niet met je doornemen, want daartoe ben ik niet bevoegd. Zoals ik al zei is het ingewikkeld...’

‘Dit kan niet waar zijn,’ zei ik.

‘Het spijt me heel erg.’

‘Het is onzinnig,’ zei ik. ‘Ze is al negen maanden bij ons. Haar biologische moeder heeft óns uitgekozen.’

‘Dat weet ik. Ik was erbij.’

‘Vertel me hoe ik dit ongedaan kan maken,’ zei ik, en ik boog me over mijn bureau heen. ‘Moeten we die jongen geld geven of zo?’

Julie zweeg lange tijd.

‘Julie, ben je er nog?’

‘Ja.’

‘Ga naar je bureau. Ik wil je daar meteen spreken.’

‘Dat kan ik niet doen.’

‘Kun je dat niet of wil je dat niet?’

‘Ik kan het niet. Ik zou niet eens met je moeten praten. Ik had je nooit mogen bellen. De advocaten en mijn bazen hebben gezegd dat ik geen rechtstreeks contact met jou moest zoeken, maar ik vond dat ik dat wel moest doen.’

‘Waarom heb je ons niet thuis gebeld?’

‘Daar was ik te laf voor. Je hebt geen idee hoe graag ik die voor jou ingesproken boodschap zou willen wissen.’

‘Je kunt hier niet voor weglopen. Ik moet volledig kunnen begrijpen wat je zegt. Je moet met me samenwerken om die jongen weer te laten verdwijnen. Dat ben je ons verschuldigd.’

Ik hoorde een reeks staccato geluiden en dacht dat de verbinding beroerd werd. Toen besefte ik dat ze huilde.

Uiteindelijk zei ze: ‘Hier in de buurt is een restaurant dat Sunrise Sunset heet. Aan South Wadsworth. Daar kan ik je over een uur treffen.’

‘Ik heb misschien iets meer dan een uur nodig, want ik moet eerst naar huis om Melissa op te halen. Zij zal dit ook willen horen. En de kans is groot dat we Angelina moeten meenemen, bij gebrek aan een oppas op zo’n korte termijn.’

‘Ik hoopte...’ Ze maakte haar zin niet af.

‘Wat hoopte je? Dat ik hen niet zou meenemen?’

‘Ja, want dat maakt het moeilijker. Ik hoopte dat wij elkaar konden treffen, zonder anderen erbij.’

Ik smiet de hoorn op de haak en schreef verdoofd het adres van het restaurant op.

Ik voelde de komst van Linda Van Gear al aan voordat ze haar hoofd om de hoek van de deur van mijn kantoor stak. Ze had een présence die haar voorafging. Het zou ook een heel sterk parfum kunnen worden genoemd dat voor haar uit leek te lopen, als een opdringend trio kleine, aangelijnde honden. Linda was mijn baas.

Ze was een imponerende, zakelijk ingestelde vrouw: een natuurkracht. Melissa had Linda eens ‘een karikatuur van een slet’ genoemd. Ze was brutaal, maakte zich uitgebreid op en droeg haar haren in een strak naar achteren gekamde, stijve helm – zoiets als de elkaar overlappende pantserplaten van een prehistorische dinosaurus. Het leek alsof ze mantelpakken met schoudervullingen droeg, maar het waren haar eigen schouders. Haar lippen waren knalrood en gewoonlijk zat er een streepje lippenstift op haar voortanden, die ze vaak nat maakte door er snel met een puntige tong overheen te strijken. Net als veel mensen die in de marketingsector van de internationale toeristenindustrie werken, had Linda er ooit over gedroomd actrice te worden, of in elk geval een niet nader te definiëren beroemdheid, iemand die tijdens een zangwedstrijd op de televisie amateurs beoordeelde. De vrouwen in ons kantoor vonden Linda niet bijzonder aardig en hetzelfde gold voor veel mensen in de toeristenindustrie, maar ik kon het wel met haar vinden. Ze gaf me een kick omdat ze in alle opzichten zo recht door zee was.

‘Hallo, schat,’ zei ze. ‘Ik zie dat je de info hebt gevonden.’

Die was me nog niet opgevallen, maar nu zag ik een dikke envelop vol visitekaartjes die roken naar haar parfum, sigarettenrook en gemorste wijn.

‘Alles ligt hier.’

‘Er zitten een paar goede bij,’ zei ze met gespeeld enthousiasme. ‘Je zult je vingers eraan branden als je ze pakt. Laten we ze over een halfuur bespreken.’ Ze kneep haar ogen tot spleetjes samen, nam me van top tot teen op en vroeg: ‘Is alles in orde met jou?’

‘Nee.’

Ik wilde niet echt met nadere details komen, maar ik had wel het gevoel dat ik haar de situatie moest uitleggen om de bespreking te kunnen uitstellen.

Ze luisterde met glinsterende ogen. Op dit soort dingen was ze dol, besefte ik. Ze hield van drama, en dat werd nu door mij geleverd.

‘Een jongen wil het voogdijschap over jullie baby hebben?’ vroeg ze.

‘Ja, maar ik zal dat bestrijden.’

‘Ik heb nooit begrepen waarom baby’s mensen zo obsederen,’ zei ze, en ze schudde haar hoofd. Ze had geen kinderen en ze had volstrekt duidelijk gemaakt dat ze die ook nooit wilde hebben.

Ik knikte alsof ik haar begreep. Gevoelig onderwerp.

‘Luister,’ zei ze. ‘Je weet dat ik maandag met de gouverneur naar Taiwan ga. Voor die tijd moeten wij elkaar spreken. Ondanks mijn jetlag heb ik me vanmorgen mijn bed uit gesleept om jou hier te treffen. We moeten écht met elkaar spreken.’

‘Dat zal ook gebeuren,’ zei ik. ‘Laat me je bellen zodra ik met Julie Perala heb gesproken. Meer vraag ik niet van je.’

‘Dat is nogal veel gevraagd,’ zei ze, duidelijk boos.

‘Ik zal je bellen,’ zei ik. ‘Ik ben zelfs bereid desgewenst naar jouw huis toe te komen.’

‘Doe dat maar.’ Ze draaide zich op haar hielen om en liep door. De hakken van haar schoenen klonken als maniakale stokjes op de rand van een trommel in een verder lege gang.

Toen ik thuiskwam zat Melissa bij Angelina op de grond. Voor dat ik iets kon zeggen vroeg Melissa: ‘Wat is er mis?’

‘Julie Perala heeft gebeld, en ze zegt dat er een probleem is met de adoptie.’

Melissa werd wit en ze keek van mij naar Angelina en weer terug.

‘Ze zei dat de vader haar terug wil hebben.’

‘Haar terug wil hebben?’ zei Melissa met stemverheffing. ‘Hij heeft haar zelfs nog nooit gezien!’

Ik heb Melissa leren kennen toen we dertien jaar geleden allebei studeerden aan de Staatsuniversiteit van Montana. Zij was een slanke brunette met jadegroene ogen: aantrekkelijk, slim, atletisch, praktisch en blakend van zelfvertrouwen. Ze had hoge jukbeenderen en een volle, expressieve mond die de neiging had te verraden wat ze dacht. Ze spránelde. Ik voelde me op een krankzinnige, bijna chemische manier meteen tot haar aangetrokken. Ik kon al voelen wanneer ze een volle ruimte in liep voordat ik haar kon zien. Maar in die tijd had ze een langdurige relatie met de populairste achterhoedespeler. Ze vormden een opmerkelijk knap paar en ik minachtte hem om de doodeenvoudige reden dat zij bij hem hoorde. Toch verlangde ik naar haar. Denken aan haar hield me ’s nachts uit mijn slaap. Toen het bekend werd dat hun relatie ten einde was, zei ik tegen mijn vriend Cody: ‘Ik ga met haar trouwen.’

‘In je dromen, zeker,’ zei hij.

‘Ja, in mijn dromen,’ zei ik.

‘Je hebt het zwaar te pakken,’ zei hij, en hij drong er bij mij op aan haar uit mijn hoofd te zetten, de deur uit te gaan, me te bezatten en met een vrouw de koffer in te duiken.

Ik vroeg haar met mij op stap te gaan. Zij vond me betrouwbaar en amusant. Ik merkte tot mijn grote genoegen dat ik haar aan het lachen kon krijgen. Het enige dat ik wilde doen, en zoveel jaren later nog steeds wil doen, was haar gelukkig maken. Nadat we drie jaar waren getrouwd zei zij dat ze kinderen wilde. Dat was de volgende stap. De volgende gemakkelijke, logische stap. Dat dachten we in elk geval.

De uitdrukking op haar gezicht verpletterde me nu, maakte me boos en deed me ernaar verlangen iemand in elkaar te timmeren.

Ik liep naar hen toe en tilde Angelina op. Tot dat meisje in ons leven kwam, had ik niet geweten hoeveel ik om zo’n klein-

tje kon geven. Ze was beeldschoon, had donker haar en zag eruit als een engeltje. Haar ogen waren groot en wijd open, alsof ze zich voortdurend heel verheugd verbaasde. Haar haar-tjes stonden op sommige plekken rechtovereind als ze wakker werd na een dutje. Vier tanden als parels – twee in de bovenkaak en twee in de onderkaak. Ze had een geweldige lach die ergens diep in haar buikje begon en daarna haar hele lijfje in beweging bracht. Die lach van haar was zo aanstekelijk dat wij dan ook gingen lachen. Daarna lachte ze nog harder, tot ze helemaal slap werd. Ze kon zo hard lachen dat we de kinderarts hadden gevraagd of dat een probleem was, maar toen had hij alleen zijn hoofd geschud. Kortgeleden had ze geleerd ‘pa’ en ‘ma’ te zeggen. Ze keek altijd naar mij alsof ik de geweldigste en sterkste op deze planeet was, waardoor ik haar tegen alles en iedereen in bescherming wilde nemen. Ze was mijn kleine meisje en net als Melissa zorgde zij ervoor dat ik anders ging denken over mijn plek op deze aarde. In haar ogen was ik een god die in elk geval voorlopig nog niets verkeerd kon doen. Ik was een reus: haar reus. Ik wilde haar nooit teleurstellen. Maar door het nieuws dat ik moest brengen, had ik het gevoel dat wel te doen.

Toen we het restaurant in liepen, meende ik het adres of de naam verkeerd te hebben genoteerd, omdat ik Julie Perala aan geen van de tafeltjes kon ontdekken. Net toen ik mijn mobieltje pakte om haar te bellen, zag ik haar zwaaien vanuit een privéruimte die werd gebruikt voor besprekingen en partijen. Ik stopte het mobieltje weer in mijn zak.

Julie Perala had een breed gezicht en brede heupen, zachte ogen en een troostgevende professionele glimlach. Ze had iets meelevends en tegelijkertijd pragmatisch, en we hadden haar meteen aardig gevonden toen we haar vele maanden geleden voor het eerst hadden ontmoet voor een oriënterend gesprek. Ze leek onze situatie bijzonder goed aan te voelen zonder weëig te

zijn, en ze wist veel meer van ‘plaatsingen’ af dan de mensen van andere bureaus met wie we hadden gesproken. Niets deed haar meer deugd, had ze tegen ons gezegd, dan een plaatsing waarmee alle drie de partijen het beste waren gediend: de biologische moeder, de adoptiefouders en het kind. Ze was vertrouwenwekkend, en wij vertrouwden haar. Als ze even wat minder op haar hoede was, had ik ontdekt, had ze ook een groot gevoel voor humor. Ik had het gevoel dat ze na een paar drankjes een giller zou zijn.

‘Koffie?’ vroeg ze. ‘Ik heb al ontbeten.’

‘Nee, dank je,’ zei ik.

Melissa hield Angelina dicht tegen zich aan en keek naar Julie Perala met een blik waarvan ik hoopte dat die nooit op mij zou worden gericht.

‘Ik ken de manager,’ zei ze, een vraag beantwoordend die ik had willen stellen, ‘en ik wist dat ik deze privéruimte kon krijgen. Willen jullie de deur alsjeblieft dichtdoen?’

Dat deed ik en terwijl zij koffie uit een thermoskan schonk, ging ik zitten.

‘Ik neem hiermee een groot risico,’ zei ze. Ze keek me niet aan en concentreerde zich op het inschenken. ‘Het bureau zou me vermoorden als ze dit wisten. Wij hebben allemaal het advies gekregen verder alleen nog via de advocaten met elkaar te communiceren.’

‘Maar...’ zei ik aanmoedigend.

‘Maar ik mag jou en Melissa erg graag. Jullie zijn goede, normale mensen, en ik weet dat jullie van Angelina houden. Daarom had ik het idee dat ik jullie een openhartige discussie ben verschuldigd.’

‘Dat waardeer ik.’

Melissa bleef nijdig kijken.

‘Als ik hierdoor in de problemen kom, zal ik heel erg teleurgesteld zijn,’ zei Julie. ‘Maar ik hoopte dat we in elk geval deze ene keer konden praten zonder advocaten in de buurt.’